

[Aksel Larsen.]

folkeparti vandt på sin opposition hverken mod regeringen eller mod andre partier, men at socialistisk folkeparti ganske vist på grund af sin politik har fået stemmer fra særdeles mange partier, herunder også hr. Poul Møllers parti; hvis han er i tvivl, kan han se på stemmetallene fra Lyngby og fra Frederiksberg. Man behøver ikke derfor at opfatte os som værende i opposition; vi har haft vor egen politik, vi har været utilfredse med den politik, der har været ført i de sidste år, og det har vi naturligvis klart lagt frem, samtidig med at vi har fremlagt vor egen politik. Men at opfatte os, som om vi specielt havde været et oppositionsparti mod den socialdemokratiske regering, er at opfatte os forkert.

Så er der spørgsmålet om boligforliget. Jeg kan ikke forstå, nogen kan være af den mening, at med boligforliget er det sidste ord sagt, og så må der intet andet laves på det boligpolitiske område. Det må der naturligvis. Og jeg er meget glad for, at regeringen bebuder, at den vil søge oprettet en almindelig boligfond. Det er klart, at det er en tanke, der må arbejdes med; man må have udarbejdet de nærmere regler, og man må se, hvor pengene kan skaffes fra, og hvor mange penge der kan skaffes. Det kan man minsandten ikke forlange at få besked om allerede på nuværende tidspunkt.

Men så siges der, at socialistisk folkeparti nu ikke står og siger det, vi sagde under valgkampen: vælt boligforliget. Nej, for det sagde vi under valgkampen til vælgerne, vi opfordrede vælgerne til at vælte boligforliget ved deres afstemning. Nu er vi jo særdeles tilfredse med det resultat, vi opnåede ved valget. Det ligger vel i overkanten af, hvad vi selv ventede i vor vildeste optimisme. Vi erkender naturligvis, at nu efter valget er der ingen mulighed for at vælte boligforliget, medmindre folketingets flertal vil være med dertil. Så synes jeg, det er særdeles rigtigt at sige til de fire forligspartier, at nu skulle de ligegodt overveje, om ikke det mistillidsvotum, boligforliget har fået ved kommunevalget og nu ved folketingsvalget, opfordrer dem til at indtræde i forhandling om en ændring — og gerne en betydelig ændring — af boligforliget. Dette gælder naturligvis regeringspartiet, det gælder venstre, det gælder de

konservative, og det gælder for den sags skyld også det radikale venstre, som var i den behagelige situation, at befolkningen glemte, at det radikale venstre havde været med til at lave boligforliget. Det er naturligvis godt for de radikale, men de kan da også gøre en indsats for at overbevise forligsparterne om, at det, man lavede dengang, var så dårligt, at man må gøre noget ved det. Nu tror jeg sådan set, at ved de forhandlinger, der vil foregå dels her i tinget, dels i udvalgene om de resterende boliglove, som vil komme i medfør af boligforliget, vil man komme ind i realitetsforhandlinger om, hvordan man kan gøre det bedre, og ikke holde sig alt for bogstavtro til det protokollat, som boligforliget er; men jeg opfordrer stadig væk de 4 partier til, også under respekt for vælgerne mening, at gå adskilligt længere.

Så er der denne lille diskussion, som hr. Poul Hartling har forsøgt at gøre til en stor diskussion, om en grønlandsk repræsentation i Nordisk Råd derved, at hr. Knud Hertling skulle have kunnet få en stedfortræderplads. Jeg tillader mig at opfatte det sådan, at man har fremstillet det således for hr. Knud Hertling, at han kun kunne bevare sin stedfortræderplads, hvis han ville gå med i valggruppe med venstre, uden at gøre ham klart, at det egentlige formål var, at venstre skulle have et stemmeberettiget medlem i Nordisk Råd mere, end hvad venstre ellers kunne skaffe sig. Det er jo det, der er forholdet. Jeg kan godt forstå, at hr. Knud Hertling, da han har tænkt tingene igennem, har sagt til sig selv: det dér kan jeg ikke være med til. Hr. Knud Hertling har også selv sagt til mig, at da det gik op for ham, at følgen af det ville blive, at han tog et medlem af Nordisk Råd fra socialistisk folkeparti, følte han ikke trang til at stå ved aftalen, for det var ikke de forudsætninger, han var gået ind i aftalen på. Han opfattede det kun sådan, at her fik han sikkerhed for en suppleantplads, og andet skete der ikke. I øvrigt vil det jo være uhyre let at skaffe de grønlandske repræsentanter en suppleantplads i Nordisk Råd, det tror jeg vi er mange partier, der ville være villige til; men det kan jo godt være, det ligger lidt tungt efter det, der lige er passeret.

Jeg synes bare, at venstres formand, hr.